

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Γιώργο, καλέ μου φίλε και όλοι εσείς που μας συντροφεύετε στα φιλικά μας τούτα αναμνηστικά ταξίδια, εύχομαι από καρδιά «Χαρούμενα και Ειρηνικά Χριστούγεννα»!

Και εύχομαι υγεία και το μήνυμα των Χριστουγέννων να γίνει ευλογία στις καρδιές σας: Επι γης ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκία! Αυτή η ευδοκία, που είναι σαν πρώτο βήμα, σαν μήνυμα θεόσταλο. Ευδοκία. Τι ωραία λέξη, από το ευ δοκώ, σκέφτομαι καλώς!

Δεν είναι αρχή και βάση για τον σκεπτόμενο άνθρωπο; Γιατί η καλή σκέψη, η καλή προαίρεση, η καλή διάθεση είναι το ξεκίνημα. Η ευδοκία και καλή καρδιά ομορφαίνουν την πνευματική υπόσταση του ανθρώπου. Κι είναι στολίδια που φτάνουν βαθειά, στολίδια που δεν συγκρίνονται με αυτά της εμπορικής κατανάλωσης. Όπως λίγα λουλούδια στο τραπέζι στολίζουν το σπίτι περισσότερο από φωταγώγηση του σπιτιού με πάμπολλα, λαμπιόνια.

Το καθήκον, η εκτέλεση του καθήκοντος δεν γεμίζει ικανοποίηση; Η συνέπεια! Δεν είναι στολίδι εσωτερικό, αλλά και στολίδι στο χαρακτήρα στην ανθρώπινη υπόσταση; Το καλό που κάναμε, η χαρά που δώσαμε! Μια φιλική ματιά, ένας καλός λόγος, δεν είναι χαρές που γυρίζουν πίσω και ομορφαίνουν το είναι μας; Κι έρχεται και η προσφορά, η συμπαράσταση, η φιλική χειραψία, η ελεημοσύνη.

Ας δεχτούμε αυτές τις αξίες, ας τις αγκαλιάσουμε για να αξιωθούμε να ανάψουμε το κερί μας στη φάτνη του θείου βρέφους με συναίσθηση της γιορτής. Τα άλλα είναι στολίδια γιορτερά, να τα δεχτούμε, αλλά σαν συμπλήρωμα της γιορτερής ατμόσφαιρας, όχι σαν γνώρισμα, σαν ουσία της γιορτής.

ΕΥΔΟΚΙΑ

Σαν κάπως έτσι άρχισαν, τιμή, ευχές και δόξα. Σμύρνα, χρυσόν και λίβανον και άσματα και ύμνους.

Μεσοστρατίς εξέφυγαν άρχισαν να χορεύουν. Δική μας είναι η χαρά για μας ήρθε ο Χριστούλης!

Ξεστράτισαν, ξεφάντωσαν κι άρχισαν να τον ραίνουν στολίδια, ευχές χρώματιες χορούς και φαγοπότι.

Και ο καμμένος ο Χριστος τα 'βλεπε μ'απορία κι είπε, μα δεν ακούστηκε "ΕΙΡΗΝΗ ΚΙ ΕΥΔΟΚΙΑ".

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Χρόνια πολλά Γρηγόρη και όλοι εσείς καλοί φίλοι που... πληρώνετε δύο δολάρια για να μάς κάνετε παρέα. Σας εύχομαι κι' εγώ Καλά Χριστούγεννα και ένα πολύ ευτυχισμένο καινούργιο χρόνο στα σπιτία σας.

Ξέρεις, όμως, Γρηγόρη τί μου λείπει στην Αυστραλία; Τα κάλαντα! Ναι, τα ταπεινά κάλαντα. Όταν την παραμονή των Χριστουγέννων και Πρωτοχρονιάς ακούγαμε τις αγγελικές παιδικές φωνές να ψάλουν τα κάλαντα στις γειτονιές της Αλεξάνδρειας, ήταν σαν θεϊκό μήνυμα πως έφτασε μια μεγάλη γιορτή της Χριστιανωσύνης. Τα σπιτία υποδέχονταν με αγάπη και γενναιοδωρία τα παιδιά που ανεβοκατέβαιναν χιλιάδες σκαλοπάτια για να μάς μεταφέρουν το μήνυμα «Χριστός γεννιέται σήμερα» και ήταν πιο γλυκό από τα μελομακάρονα και τους κουραμπιέδες που η μάνα μου γέμιζε με κουρμάδες και ήταν το κάτι άλλο.

Πραγματικά απορώ γιατί οι φορείς και οι οργανώσεις μας δεν ψάλλουν τα κάλαντα, τουλάχιστον στα σπιτία των μελών τους, συνδυάζοντας το τερπνόν μετά του ωφελίμου δωρίζοντας τα χρήματα που θα συγκεντρώσουν σε κάποιο φιλανθρωπικό σκοπό.

Το έχω γράψει πως στην Αλεξάνδρεια οι πρόσκοποι με τα παιδιά του Κανισκέρειου Ορφανοτροφείου συγκεντρώναμε πολλά χρήματα για τις πολλές ανάγκες του Ιδρύματος. Για μένα ήταν μια εμπειρία, επειδή έβλεπα από κοντά το ελληνικό φιλότιμο, την γενναιοδωρία του Έλληνα, αλλά και την ψυχολογία των παιδιών που γλεντούσαν αυτή την «έξοδο» από το ορφανοτροφείο.

Ανέβαιναν τα σκαλοπάτια ακούραστα και έψαλαν με κέφι τα κάλαντα, αλλά τα μάτια τους ήταν στα χέρια της οικοδέσποινας για να δουν τί θα προσφέρει και χαίρονταν όταν ήταν πολλά χρήματα σαν να ήταν δικά τους. Τα χρήματα κρατούσα εγώ σε μια σακκούλα και είμαι σίγουρος πως τα παιδιά ήξεραν πόσα ακριβώς είχαμε συγκεντρώσει, οπότε άρχιζαν τις απαιτήσεις τους: «Πρόσκοπα, διψώ και θέλω κοκακόλα», «Πρόσκοπα, κάνε διάλειμα γιατί πεινάσαμε» και τους πήγαινα σε φτηνά εστιατόρια για να μην σπαιαλήσουμε την είσπραξη,

αλλά αυτά καμάρωναν σαν να κάθονταν στα πολυτερέστερα της Αλεξάνδρειας. Η αμοιβή μου για τα χιλιόμετρα που περπάτησα και τις μυριάδες σκαλοπάτια που ανεβοκατέβηκα ήταν το αγκάλιασμα και το «ευχαριστώ» από ευτυχισμένα παιδιά, όταν τα επέστρεφα στο «σπίτι» τους. Μετά πήγαινα σε μια αίθουσα με τους άλλους προσκόπους για να παραδώσουμε τις εισπράξεις μας στους ιθύνοντες του Ιδρύματος που τα μετρούσαν και μάς έλεγαν πόσα συγκεντρώσαμε.

Πιστεύω πως θα μπορούσαμε να φέρουμε τα κάλαντα στο Σίδνεϊ και κάθε χρόνο να προορίζονται για κάποιο σκοπό: για υποτροφίες φτωχών παιδιών στα Κολλέγιά μας, για την αγορά ιατρικού εξοπλισμού σε κάποιο νοσοκομείο που έχει ανάγκη, για το παιδικό νοσοκομείο, για τα παιδιά που υποφέρουν στην Ελλάδα, κλπ. Ορεξη να έχουμε και θα βρούμε πώς θα χρησιμοποιήσουμε τα χρήματα από τα κάλαντα.

Φυσικά θα συμφωνήσω μαζί σου, καλέ φίλε, για την εμποροποίηση των Χριστουγέννων αν και εσύ από χαρακτήρα είσαι πολύ επιεικής. Το πρόβλημα με τον Έλληνα μετανάστη είναι πως υιοθέτησε και αφομοίωσε ό,τι χειρότερο κάνουν οι αγγλοαυστραλοί. Όταν πρωτοήρθα στην Αυστραλία, παρόλο που γνώριζα αγγλικά δεν μπορούσα να καταλάβω γρυ από τις περιγραφές των ιπποδρομιών στο ραδιόφωνο, ενώ συμπαρόικοι που δεν γνώριζαν αγγλικά δεν τους ξέφευγε λέξη! Ασε που δεν ήξεραν αγγλικά και όμως γνώριζαν το γενεαλογικό δέντρο κάθε αλόγου... Δεν θα γράψω περισσότερα γιατί ο τζόγος

ήταν πληγή για την οικογένεια του μετανάστη. Και σε παρακαλώ πες μου πότε πρόλαβαν και έμαθαν την «μανίλα» και το «πόκερ» μόλις ήρθαν από το χωριό; Εκείνο που θα ήθελα, αν και δεν πρόκειται να το δω, είναι να εγκαταλείψουμε τις ξένες συνήθειες και να επιστρέψουμε στις δικές μας όμορφες παραδόσεις και να ξαναφέρουμε τον Χριστό στα Χριστούγεννα...

